

HARLEQUIN®

040
SEPTEMBER

Romantika

FIONA HARPER

*Miljonäri tütre kaunis
kasuema*

Fiona Harper
Millionaire's Baby Bombshell
2011

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud. See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Evelin Piip
Korrektor Inna Viires

© 2011 by Fiona Harper
© 2011 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

B09229511
ISBN 978-9949-25-108-7

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

Esimene peatükk

Kui Jennie Hunter midagi hästi oskas, siis oli see keerulistest olukordadest puhtalt välja tulla. Kahjuks jätsid tema maagilised võimed teda äkki maha ning umbes samal hetkel, ühel uue aasta esimesel päeval lendas ootamatult tema pihta liiliatest koosnev lillebukett ning jäi siis, varred taeva poole, tema avatud kätele pidama.

Kuidas see küll juhtus?

Jennie oli teadlikult taganenud, kui tema kasuvenna vastne kaasa oli pööranud külalistele selja ning visanud lillekimbu üle õla ootava rahvahulga sekka. Mida oli Alice teinud? Pannud buketi sisse isesihtimisseadme? Jenniet ei oleks see üllatanud. Alates sellest, kui Alice oli tema kasuvennaga kihlunud, oli ta püüdnud kõiki oma üksikuid sõpru paari panna, ning Jenniest oli saanud tema lemmikprojekt.

Niiske, pontsakas käsi patsutas talle õlale. „Ära muutse, Jennie. Varsti tuleb ka sinu kord!”

Jennie pööras ümber ning naeratas nõbu Berniele viisil, et seda oleks võinud pigem pidada põlglikuks muigeks. Kui nõbu jättis tema siidisele pruutneitsikleidile higise jälje, surub ta mehele selle lillekimbu õis õie järel kurku.

Varsti tuleb ka sinu kord. Mitu korda oli ta täna seda juba kuulnud?

Jennie vaatas lillepundart oma käes ja keeras selle õigetpidi. Miks ta küll oli kimbust kinni haaranud, kui

see tema vastu lendas? See pidi olema refleks. Tervel üksikute naiste karjal oli selle võidu järele suu vett jooksnud. Ta oleks pidanud laskma ühel neist ennast kõrvale lükata ning kimp enda kätte püüda. Kuid nüüd tundis ta endal nende pahaseid pilke, kui kokku kogunenud pulmakülalised pruudi ja peigmehe poole liikusid, et paariga hüvasti jätta, enne kui nad autosse istusid.

Jennie liikus koos rahvahulgaga edasi, ebamugavust tekitavat buketti ikka veel käes hoides. Kuna ta ei näinud ühtegi kohta, kuhu seda panna, ei olnud tal teist valikut. Ta jäi hetkeks rahvahulga taha seisma ja vaatas Cameroni ja Alice'it, kes külalistega hüvasti jätsid, ning isegi tema „tõelise armastuse” vastu suunatud küünilisus ei hoidnud tagasi ohet tema huulil.

Alice nägi oma kolmekümnendate aastate *vintage*-kleidis võrratu ja sire välja. Ja Cameron? Tema ei saanud oma vastselt abikaasalt silmi lahti. Ja kas mitte just nii ei pidanudki see vastabiellunute puhul olema? Pruut pidi olema peigmehe maailma keskpunkt, tema elu mõte.

Ootamatult lipsas tema huulilt pilkav heli. Ta püüdis seda köhatusega varjata ning otsustas, et nüüd on kõige sobivam aeg liikuda läbi rahvahulga ja jätta pruutpaariga hüvasti. Kui ta oli emmanud oma rahulolust paktava olekuga poolvenda, pöördus Jennie Alice'i poole. Pruut heitis pilgu naise käes olevale lillebuketile ning tema silmadesse ilmus rahulolev helk.

Jennie püüdis vaigistada järjekordset pahameelepuhangut ja naeratas laialt. Ta tõstis kimbu üles ning püüdis jätta võimalikult õnnelikku muljet. Alice naeratas talle vastu ja kallistas kõvasti.

„Sa väärid seda, et leiaksid endale erilise kaaslase,” sosistas ta Jenniele kõrva. „Oota, kuni sa ta leiad. Ta pöörab su maailma pea peale ning sa oled niivõrd õnnelik, et ei tea, mida endaga peale hakata.”

Aitäh, aga kahjuks oli Jennie just hiljuti otsustanud, et talle meeldib tema elu just õigetpidi. Kui see nüüd vaid niimoodi ka jääks.

Ta sulges hetkeks silmad ja püüdis mõttes kõik hiljutiste sündmuste valguses tekkinud asjad paika seada. Ta pidi kõvasti pingutama, et mitte hinge põhjast ohata. Kuid selleks ajaks, kui Alice ta oma embusest vabaks lasi, olid Jennie silmad lahti ning täis sedasama uhkust ja särtsakust, mida kõik olid harjunud seal nägema. Ta oskas imehästi teisi ära petta.

Ja siis olid pruut ja peigmees läinud. Neist jäid maha üksnes serpentiinid, viimaseid õnnesoove hüüdvad külalised ja metallpurkide kolin. Pruutpaari auto sõitis minema mööda peene, looduse rüppe rajatud hotelli käänulist teed ja Jennie tundis, kuid kogu õhk tema kopsudest ühe pika vuhinana väljus.

Lõpuks oli see möödas.

Nüüd, kus Alice ja Cameron olid lahkunud, keskendusid külalised liigsele alkoholitarbimisele, kaugete sugulastega suhtlemisele ning tantsimisele viisil, mida nad kahetseksid, kui teaksid, et keegi võib need hommepäev internetti üles laadida.

Jennie plaan oli leida vaikne nurgake, võtta jalast kõrge kontsaga kingad ning juua oma lootuste ja unistuste surma terviseks nii palju šampanjat, kui talle kätte satub.

Mees vaatas, kuidas naine ümber pööras ja minema kõndis.

Ei. Jennie Hunter ei kõndinud lihtsalt minema. Kõndimine on liiga tavaline sõna. Kuid tal ei tulnud pähe ühtegi tegusõna ega omadussõna, mis kirjeldaks naise küljelt küljele kiikuvaid puusasid ja elegantse pik-kusega sammu, kui ta ühe jala teise ette asetab.

Pruudikimp rippus lohakalt naise sõrmede vahel, kui ta kõrgetel kontsadel mööda kruusast sissesõiduteed sammus. Teised naised jälgisid hoolikalt, kuidas nad ebatasasel pinnal kõnnivad, kuid mitte Jennie. Ta ei vaadanud isegi kordagi maha ning iga samm jättis mulje, nagu libiseks ta üle sileda pinna. Tema tuhk-blondid juuksed, mis olid piisavalt lühikesed, et mees võis vilksamisi märgata tema graatsilist kaela, õõtsusid õlgade ümber.

See on kael, mõtles mees endalegi ootamatult, mida ma sooviksin kahekorra keerata.

Kahjuks ei olnud see võimalik. Vähemalt mitte täna.

Jennie ühines grupi inimestega ning mees kuulis, kuidas ta naerab, kõlavalt ja sillerdavalt üle teiste. Pidudel muutus naine elavaks. Pole ka imestada, sest ta oli teinud neist oma elutöö. See, et ta oli üks kõige enam kõneainet pakkuvaid seltskonnategelasi Londoni pidudel, tuli talle kasuks, kui ta pani aluse oma ettevõttele, mis tegeles ürituste korraldamisega. Kõik tahtsid olla sellel peol, kus viibis ka Jennie Hunter.

Mees ohkas. Jenniet siin nähes said kinnitust kõik tema suurimad hirmud ja tumedaimad mõtted sellest naisest. Ta oleks väga soovinud eksida, kuid kahtlustas,

et Jennie ei ole naine, kes suudaks millelegi pühenduda kauem kui kuu, rääkimata siis tervest elust. Naine oli teda lollitanud. Võib-olla mitte tahtlikult, aga teda oli ikkagi haneks tõmmatud ning tal oli sellega raske harjuda. Ta oli mees, kes oli harjunud kohe esimesel pilgul aru saama, millise inimesega on tegu, ja ta eksis harva. Miks see naine? Kuidas oli tal õnnestunud niiviisi tõe varjata?

Mees liikus veidi, et näha paremini hotelli sissekäigule lähenevat naist. Kuna Jennie ei olnud viimasel ajal sotsiaalselt väga aktiivne, oli olnud keeruline teda leida, kuid mees teadis, et naine plaanis minna oma kasuvenna pulma. Cameron Hunter oli langetanud otsuse väga privaatse ja suletud ürituse kasuks. Sõbrad ja sugulased olid lubanud sellest vaikida, mistõttu oli olnud keeruline peo toimumise täpset paika teada saada, kuid viimaks oli mehel see õnnestunud.

Mees astus välja pöösastest, kuhu ta oli varjunud, ning kohendas lipsu. Ta ei olnud põhjuseta ilma kutsu-mata pulma tulnud. Nüüd, kus pruut ja peigmees olid lahkunud, oli aeg saada kätte see, mille ta järele oli tulnud. Ei, see ei olnud kättemaks, kuigi naise nägemine oli selle mõtte tema peas kiiresti idanema pannud, vaid tõe.

Kes oli Jennie Hunter? Kes ta tegelikult oli?

Kui viimased Cameroni auto taha seotud tualettpaberist serpentiinid olid silmist kadunud, pööras Jennie end oma disainerikingade kontsadel ringi ja seadis sammud maja poole. Ta käed vajusid rippu ning raske pruutkimp õõtsus tema kõrval, laia siidpaela pidi

lohakalt sõrme otsas kõlkudes. Järsku tundis ta end väsinuna. Kurnatult. Naeratus, mille ta Alice'i ja Cameroni jaoks oli ette mananud, kui nad „Õnnelikult kuni tänase päevani“ poole teed olid alustanud, hakkas kustuma. Kui ta üles vaatas ning nägi, kes tema poole sammub, kangustus naeratus talle huulile ja tõi näkku tõreda ilme.

Tädi Barbara õõtsus kergelt oma kõrgetel kontsadel. „Mu lemmiksugulane,“ kuulutas ta kõva häälega ning sõnad sulasid üksteisega kokku. Ta ajas käed laiali ning Jenniel ei olnud muud võimalust kui astuda tema suurde sülelusse.

Ta püüdis end kiirelt tädi embusest vabastada, enne kui tolle paks meigikiht jätab tema kleidile koleda jälje. Kuid ta mõtles salamisi, et tädi Barbi armastus oranžide jumestusvahendite vastu andis tööd vähemalt poolele tema perekonna keemilises puhastuses töötavatele liikmetele.

„Tule,“ ütles tädi hellalt, pannes oma tugeva käe ümber naise õla. „Lähme otsime Marioni üles.“

Tema kasuema oli sellistes olukordades ekspert, täis kannatlikkust ja graatsiat, millest Jennie vaid unistada võis. Viimased kaksteist aastat oli ta olnud Jennie elus ainus ema-figuur ning Jenniele meeldis mõelda, et neil on samasugune side, nagu tal oleks olnud oma emaga, kui too oleks elanud piisavalt kaua, et näha oma tütart suureks kasvamas. Vähemalt püüdnud seda teha. Nii mõnigi perekonnaliige oli selles küsimuses kahtleval seisukohal.

Tädi Barbi juhtimine läbi külalistehulga, kes ei olnud veel baari tagasi pöördunud, oli keerulisem, kui Jennie

oli oodanud. Ta uuris rahvamassi, püüdes meeleheitlikult leida kasuema tuttavat rahulikku kaju.

Aga ei. Üksnes isa nõjatus fuajees vastuvõtulauale ja ootas, et administraator leiaks aega temaga kõnelda.

Tädi Barb pöördus Jennie poole ning vaatas talle otsa.

„Sa oled väga hea tüdruk, ausõna,” ütles ta noore naise kätt patsutades. „Ja ära muretse – varsti tuleb ka sinu kord, usu mind.”

Hea küll, sellest piisas.

Üks vanem sobib sama hästi kui teine, otsustas Jennie suunda muutes ning seadis sammud isa poole.

Tädi Barb muutus liikuvaks ja häälekaks. „Dennis!” hüüdis naine ning surus huuled kriipsuks kokku.

Jennie muigas viltuselt. Oli kuidagi rahuldustpakkuv näha Dennis Hunterit, Hunter Industriese juhti ja kõige tema kontrolli alla kuuluva valitsejat, oma õe oranži süllelusse mattununa. Jennie märkas üle tädi Barbi õla isa anuvat pilku. Millega sa sel korral hakkama oled saanud, küsis see, kuid vähemalt nüüd pehendas tuttavat meeleheitel ilmet leebe naeratus.

„Vaata, mis mina leidsin,” lausus naine tähendusliku helgiga silmis.

„Võimatu laps,” kuulis Jennie isa pomisevat, kui tädi oma ainsa venna vastu huvi kaotas ning administraatorilt teed baari küsis.